

Arrest

nr. 306 457 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 2003.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 januari 2022. Op 1 februari 2022 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 november 2022 wordt verzoekende partij uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Zij komt niet opdagen.

Op 8 november 2022 wordt een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar verzoek genomen. Deze beslissing wordt op 19 december 2022 ingetrokken.

Op 3 april 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het CGVS.

Op 11 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Eritrea geboren te Adi Godo, gelegen in de subzoba May Ayni van zoba Debub. U bent van Tigrinya origine. U ging tot de zevende graad naar school. Sinds 2006 tot aan uw vertrek uit het land woonde u in Tsorona, eveneens in zoba Debub. U verklaart zes dagen gearresteerd te zijn geweest toen u hout ging halen. Daarnaast zag u ook dat oudere vrienden opgeroepen werden om hun legerdienst te vervullen. U vreesde dat ook u zou worden opgeroepen als soldaat, wat u niet wilde. U besloot daarop het land illegaal te verlaten. U ging eind 2015 te voet naar het vluchtelingenkamp Hinsats in Ethiopië. Twee jaar later, in 2017, reisde u te voet verder naar Soedan. U verbleef er zeven maanden in Khartoum. U was echter niet in de mogelijkheid om verder te reizen en keerde met de bus terug naar Ethiopië. Eind 2019 reisde u uiteindelijk via gezinshereniging naar Nederland. Uw vader en uw halfbroer en halfzussen verblijven in Nederland. Uw vader verkreeg er de Nederlandse nationaliteit. U diende een verzoek tot internationale bescherming in in Nederland en werd er eveneens erkend als vluchteling. Uw band met uw vader is echter niet goed en u besloot Nederland te verlaten en reisde naar België. Op 01 februari 2022 diende u een verzoek tot internationale bescherming in in België. Op 03 november 2022 werd u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U kwam niet opdagen voor dit persoonlijk onderhoud. Hierna werd op 08 november 2022 een beslissing tot nietontvankelijkheid van uw verzoek genomen. Deze beslissing werd op 19 december 2022 ingetrokken.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas. Op 04 april 2023 werden u de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Nederland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaring via gezinshereniging met uw vader naar Nederland te zijn gegaan en aldaar erkend te zijn als vluchteling en een verblijfsdocument van vijf jaar te hebben verkregen (notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder NPO) p.5), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Nederland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een

meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Nederland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U verklaart in tegendeel steeds in een sociale woning gefinancierd door de Nederlandse autoriteiten te hebben verbleven en dat u deze woning niet diende te verlaten maar dat het uw beslissing was er te vertrekken (NPO p.9). Bovendien kon u taallessen volgen en stage lopen in een autogarage (NPO p.9). U verklaart geen problemen te hebben om naar Nederland terug te keren maar enkel dat de band met uw vader niet goed is en u niet opnieuw bij hem wilt wonen. U verklaart steeds ruzie met hem te hebben gehad en dat hij niet geïnteresseerd is in u (NPO p.10). Bovendien zou het altijd al uw bedoeling zijn geweest naar België te komen, omdat het hier leuker en beter is (NPO .10). Daarnaast verklaart u nooit enige andere problemen te hebben gekend in Nederland, niet met de autoriteiten of de politie of andere burgers, noch enige medische problemen buiten een huidziekte die op heden onder controle is (NPO p.11). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Nederland te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Nederland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 04 april 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Nederland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van “*artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 57/6 § 3 1ste lid 3°, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6/1 paragraaf 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden.*”

2.2. Vooreerst gaat verzoekende partij in op haar leeftijd en de gevolgen daarvan op haar statuut in Nederland. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoekende partij voor de Belgische autoriteiten en na leeftijdsonderzoek in 2003 geboren zou zijn. Er zit een foutmarge van 1,5 jaar op deze leeftijd waardoor zij aldus ten vroegste in juni 2001 geboren is. Het resultaat moet ten voordele van de verzoekende partij geïnterpreteerd worden. Een geboortedatum van juni 2001 betekent dat verzoekende partij 18 jaar oud was toen zij in Nederland eind 2019 is aangekomen. Zij was aldus niet meer minderjarig en kon de vluchtelingenstatus van haar vader niet meer volgen. Zij had zelf een verzoek om internationale bescherming moeten indienen, wat zij niet gedaan heeft. De Belgische instanties kunnen dus niet stellen dat zij erkend vluchteling in Nederland zou zijn. Er is minstens een kopie van het Nederlandse dossier van verzoekende partij nodig aangezien het dossier momenteel niet volledig genoeg is om te kunnen oordelen. Bovendien kan een erkend vluchteling in Nederland enkel gezinshereniging aanvragen binnen de drie maanden na het verkrijgen van zijn statuut. Aangezien haar vader al 7 jaar in Nederland verblijft, is het onmogelijk dat verzoekende partij op deze manier een gezinshereniging genoten heeft en zo dus de vluchtelingenstatus verkregen zou hebben.

2.3. Vervolgens gaat verzoekende partij in op de afwezigheid van effectieve bescherming in het geval van terugkeer naar Nederland. Zij verwijst in het kader hiervan naar algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Nederland, stelt dat zij dakloos zal worden bij een terugkeer en amper kans heeft om een job te kunnen vinden. Bovendien was het vertrek van verzoekende partij uit Nederland, als gevolg van problemen met haar vader, geen eigen keuze aangezien zij niet wist dat zij haar rechten in Nederland zou verliezen indien zij probeerde zich te vestigen in België.

2.4. Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift onder andere naar volgende rapporten en artikelen waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- RefugeeHelp by VluchtelingenWerk, “*Voorwaarden voor gezinshereniging in Nederland*”, 16 november 2023;

- AIDA, “*Country Report: Netherlands. 2022 update*”, 22 mei 2023.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 16 april 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt:

- AIDA, “*Country Report: Netherlands. 2022 update*”, 22 mei 2023.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarin de commissaris-generaal het verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Nederland, zou genieten. Deze beslissing is gestoeld op artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zogenaamde Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (*cf.* Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een absolute vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Nederland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaring via gezinshereniging met uw vader naar Nederland te zijn gegaan en aldaar erkend te zijn als vluchteling en een verblijfsdocument van vijf jaar te hebben verkregen (notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder NPO) p.5), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Nederland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

De Raad onderstreept dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van deze richtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden ingetrokken of beëindigd kan worden (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De vraag die *in casu* aan de orde is, is of de verzoekende partij heden over een internationale beschermingsstatus beschikt in Nederland en of zij zich, in voorkomend geval, nog kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds verklaard heeft met een visumgezinshereniging naar Nederland te zijn gereisd, en anderzijds heeft ze verklaard dat ze er de vluchtelingenstatus verkregen heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze een verblijfsdocument had in Nederland. Voorts valt in de notities van het persoonlijk onderhoud te lezen dat *“Ik las in uw dossier dat u met gezinshereniging naar Nederland ging en er erkend werd als vluchteling, klopt? Van wanneer tot wanneer was u er precies? tot februari 2020. Van wanneer Juist? Toen corona begonnen is eind 2019. Eind 2019 tot februari 2020?”* Aldus

heeft de verzoekende partij niet bevestigd dat ze de vluchtelingenstatus had verkregen in Nederland. Ze geeft enkel aan tot wanneer ze in Nederland gebleven is. Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt de *protection officer* de vraag “*Wanneer werd u er erkend als vluchteling, in Nederland?*” Hierop antwoordt de verzoekende partij dat: “*Ik ben met mijn vader naar het immigratiekantoor geweest, na twee maanden heb ik mijn documenten gekregen.*” Wederom bevestigt de verzoekende partij niet uitdrukkelijk dat ze in Nederland als vluchteling werd erkend, doch enkel de afgifte van de verblijfsdocumenten na een verblijf van twee maanden in Nederland wordt bevestigd. Op basis van het persoonlijk onderhoud kan hoogstens aangenomen worden dat de verzoekende partij over verblijfsdocumenten in Nederland beschikte, maar blijkt niet afdoende op basis van welke grondslag ze deze documenten heeft verkregen.

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij nooit zelf in Nederland een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, en zet haar advocaat op basis van onder meer objectieve landeninformatie uiteen dat er niet zonder meer kan aangenomen worden dat de verzoekende partij op basis van gezinshereniging naar Nederland is gegaan. Ze wijst erop dat een kopie van het Nederlands dossier noodzakelijk is om effectief de concrete verblijfssituatie van de verzoekende partij in Nederland te kennen.

Samen met de verzoekende partij dient de Raad vast te stellen dat het administratief dossier geen enkel document bevat waaruit blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk heden internationale bescherming geniet in Nederland. *In casu* zijn de verklaringen van de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende om vast te stellen dat zij over internationale bescherming beschikt in Nederland daar deze niet uitdrukkelijk bevestigd worden tijdens het persoonlijk onderhoud of met objectieve gegevens onderbouwd wordt. De verwerende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid was om deze informatie te bekomen via opzoekingen in de Eurodac database of via contactopname met de Nederlandse autoriteiten. Bovendien betwist de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij over internationale bescherming beschikt in Nederland. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de *conditio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij vervuld is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht heeft of de verzoekende partij daadwerkelijk en actueel in Nederland internationale bescherming geniet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

De Raad is dan ook van oordeel dat het aangewezen is om de bestreden beslissing te vernietigen, aangezien er thans niet voldoende gegevens voorliggen waaruit met voldoende zekerheid kan blijken dat is voldaan aan de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de verzoeker in Nederland de internationale bescherming geniet.

Bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid is de Raad niet in de mogelijkheid om zelf de nodige opzoekingen te doen teneinde er zich van te vergewissen of de verzoekende partij in Nederland internationale bescherming geniet. Het is aan de commissaris-generaal om dit verder uit te zoeken.

De bestreden beslissing wordt derhalve vernietigd met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS